

TEDU Gender Podcast I

GALADER'den Nedime Erdoğan'la Söyleşi: "LGBTİ+'lar ne yalnızlar ne de yalnız"

Podcast Deşifresi: Berkay Kaya

02.08.2022

Gülçin Con Wright: Herkese merhaba, Bugün TED Üniversitesi Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları Merkezi'nin başlattığı TEDU Gender Podcast'in ilk bölümünde karşınızdayız. Benim adım Gülçin Con Wright. Sosyoloji Bölümü doktora öğretim üyesiyim. Bugünkü konuğumuz GALADER Başkanı Nedime Erdoğan. Kendisini tanıtmayı için sözü ona devrediyorum.

Nedime Erdoğan: Merhabalar. Ben yaklaşık 2010'dan beri çocukları LGBT+ olan ebeveynlerle birlikte çalışıyorum. Ben de bir eşcinsel annesiyim. Bu konuda toplumsal duyarlılığı kazanmak ve yanlış bilinen doğruları aktarabilmek adına çocuklarımızın yanında durmaya özen göstermiş bir ebeveynim. Derneğimizin de Yönetim Kurulu Başkanlığı'nı üstlendim.

Gülçin Con Wright: Nedime Hanım ile ilk bölümü açıyoruz. Kendisi GALADER Başkanı'dır. Yani Ankara Gökkuşuğu Aileleri Derneği'nin Başkanı'dır. Biz Nedime Hanım ile bu senenin Nisan ayında bir çalıştay düzenledik. Adı ""Başka" Aileler Vardır." Çalıştayı da 2020 senesinin sonunda başlattık. Başarılı bir çalıştay gerçekleştirdik. Merkezin çok büyük bir rolü vardı. Merkez ve GALADER birlikteliğinde olan bir çalıştaydı. Derneğimizden çok fazla hocamız da hem kolaylaştırıcı olarak hem de konuşmacı olarak yer aldılar. Dolayısıyla biz de bu merkezin ilk Podcast'i için nasıl bir çalışma yapalım diye düşündük. Ben ilk olarak Nedime Hanım'ı önerdim ve büyük bir coşkuyla karşılandı. Benim birkaç sorum var size fakat bu Podcast'in soru cevap şeklinde ilerlemesi yerine, sohbet şeklinde geçmesini umut ediyorum. Bu yüzden sorularımı ilettikten sonra ben dinleyeceğim, Nedime Hanım konuşacak. Kendisi GALADER'in kurucusu olarak yer alıyor. Bu yüzden ilk sorum GALADER Derneği ile ilgili olacak. Ben bu derneğin kuruluş sürecinin nasıl ilerlediğini sormak istiyorum. Kimler, nasıl bir araya geldi?

Nedime Erdoğan: LGBT+ çocuklar kendi aralarında örgütlenmiş. Derneklerini kurmuş ve bu konudaki bütün faaliyetlerini yürütüyorlardı. Ebeveynler görünür değildi. İlk kez 2008 yılında iki ebeveynin buluşup "biz de artık görünür olmalıyız" demesi ile başlamıştır. Üstelik gerçek

isimleri ile değil takma isimlerle görünür oldukları bir sürecin başlamasıydı. Ben de 2010 yılında katıldım. Ben de bu süreci geçirdikten sonra ebeveynlerin görünür olmasının ne kadar önemli olduğunun farkına varmıştım. Dolayısıyla biz her ay toplanan, yaşadığı deneyimleri birbirleriyle paylaşan, LGBT+ çocukları açıldığında bunun ilk şokunu anlamaya çalışan ebeveynlerle bir araya gelerek onların güçlenmesini, bu konuda doğru kavramlara ve düşünme şekline ulaşmalarını sağlamak için hem bu konudaki deneyimli aileler, hem de uzmanlar eşliğinde destek olmaya çalışıyoruz. Değişik üniversitelerde, sivil toplum örgütlerinde yaptığımız çalışmalarda farkındalık oluşturmaya, kendi deneyimlerimiz üzerinden doğru kavramları, aslında bunu herkesin yaşayabileceği bir olgu olduğunu, varoluşsal bir mesele olduğunu dilimiz döndüğünce anlatmaya çalışıyorduk. Fakat daha kalıcı işler yapmaya yönelik düşünceler ebeveynler arasında olgunlaşınca bir grup ebeveyn bir araya gelerek bir dernek kurmaya karar verdi. Bu konuda daha fazla alana katkı sağlayacak bir aile perspektifini yeniden değerlendirecek insanlara ihtiyaç olduğunu değerlendirerek dernek kurmaya karar verdik. 2019 yılında derneğimizi kurduk. Sonrasında tam harekete geçmişken ne yazık ki pandemi başladı. Pandemi epeyce etkilese de işlerimizi, yapmak istediğimiz hedeflere ulaşmak için çabalarımızı sürdürmeye hep devam ettik. Çabalarımızdan biri de sizinle kesişti ve güzel bir ürüne dönüştü çünkü biz çocuklarımızla birlikte bu alanı keşfetmeye çalıştığımız esnada şunu gördük: Zaten hep farkındaydık. Başka başka tabii ki aile biçimleri var. Tek aile biçiminin olması mümkün değildir ama böyle bir algı var. Bu algıyı nasıl yıkabiliriz? Başka ailelerin olduğunu nasıl tartışabiliriz diye düşünürken yolumuz sizinle karşılaştı. Bu kesişme gerçekten güzel bir ürüne dönüştü. Artık başka bir aile mümkün ama zaten vardılar. Biz bu aileleri biraz daha gün yüzüne çıkarmak için giriştik bu işe ve bunu başardığımızı düşünüyorum.

Gülçin Con Wright: Ben de size katılıyorum. GALADER'in neyi amaçladığını, neler yaptığını size sormak istiyorum dinleyicilerimizin de daha iyi anlaması için. GALADER bir dernek olarak neler yapar? Neyi amaçlar? Önümüzde olacak olan projeleriniz nedir? Bunlardan bahsedebilir misiniz?

Nedime Erdoğan: Tabii, elbette. GALADER en başta LGBT+ ebeveynlerin, dostlarının bu meseleyi doğru öğrenmesini, çocuklarına sahip çıkmalarını, onların yanında yer almalarını ve bu anlamda da aileleri güçlendirmeyi hedeflemektedir. Burada çocuklarına ayrımcı davranan ebeveynlere aslında bilgilerinin yanlış olduğunu göstererek, daha doğru bilgilere ulaşmaya çalışarak onlardaki güçlenme ve yeniden çocuklarının yanında yer almalarını sağlamayı hedeflemektedir. Fakat bununla da bitmemektedir. Ailelerin genel sorunları diğerleridir. Yani,

diğer insanlardır. Diğer insanların çocuklarının üzerinde yaratacağı olumsuz etkilerdir. Bu nedenle çocuklarının gizlenmesini, saklanmasını, bunu kimseye söylememelerini istemektedirler. Biz de bunu temel alarak aksine dışarıyı düzeltmek için, farkındalığı artırmak için görünür olmaya, bu konuda başka başka etkinlikler yapmaya ve biraz daha toplumsal bilinci bu anlamda güçlendirmeye yönelik çaba göstermeyi hedeflemekteyiz. Bunun sebebi sadece çocuklarımızın yanında yer almanın yetmediğini, bir de dışarıyı olduğunu ve dışarının çocuklarımızı her zaman mağdur ettiğini bildiğimiz için bu konuda güçlendirici ve kendi deneyimlerimizin üzerinden de onlardan biri olarak sözümüzü söylemeye devam etmeye karar verdik. Bu anlamda bir dizi etkinlik yaptık. Bunlar değişik kurumlarda, sendikalarda, sivil toplum örgütlerinde ve üniversitelerde duyarlılık kazandırmaya yönelik olduğu gibi araştırma yapmaya yönelik çalışmalar yaptık. Şimdiye kadar hep biz aileler ne hissediyor, bu konuda nasıl güçlendirebiliriz diye düşünürken, çocuklarımızı ihmal ettiğimizi fark ettik. Oysa en büyük sıkıntıyı çocuklar yaşıyor. Bizzat biz ebeveyn olsak da onlar kadar yaşadıkları ayrımcılığı tarif edemeyiz. Dolayısıyla çocuklarımızın ailelerine ilk açıldıklarında neler hissettiklerini anlamaya yönelik bir anket çalışması yapıyoruz. Bir sosyologla birlikte çalışarak bunun aile üzerindeki etkisini anlamak için bu konuda çalışmak istiyoruz. Değişik meslek gruplarında da çalışmalarımızı da sürdürerek, çocuklarımızın en çok karşılaştıkları psikolog, psikiyatrist ve eğitimci gibi meslek gruplarının çocuklarımızın hayatları üzerindeki etkisini gözlemleyerek bu konuda duyarlılık kazandırmaya yönelik çalışmalarımıza devam etmek istiyoruz.

Gülçin Con Wright: Sizin biraz önce bahsettiğiniz ilk projenizden haberdarım. Açıkçası o projenizde ne aşamada olduğunuzu merak ediyorum. Yaptığımız çalışmalarının sonucunda bir kitap ya da çalıştay yapma düşünceniz var mı? Yoksa daha sonrası için mi düşünüyorsunuz?

Nedime Erdoğan: Evet, öyle bir çalışma olacak. Şu an anket yaygınlaştırma aşamasında. Bir on beş gün daha yaygınlaştırıldıktan sonra hem Türkçe hem de İngilizce olarak sonuçları paylaşılacak, kitaplaştırılacak ve toplumla da paylaşılacak. Biraz daha LGBT+ bireylerine ışık tutabilmek ve çocuklarımız üzerinde yaptığımız travmaların dışarıdan tek başına gelmediğini, aile içinde de olduğunu gösterecek bir çalışma olacağını düşünüyorum. Özellikle pandemi döneminde ailelerin yanına dönmek zorunda kaldıkları için, bazen kendilerine ait özel odada yaşayamadıkları için kendi cinsel yönelimleri ile ilgili, bunu yaşamakla ilgili büyük sıkıntı yaşadılar. Depresyonun giderek arttığı söyleniyor. Bizim çocuklarımız arasında da bu oldukça yaygın ve yüksek bir oranda olduğunu gözlemliyorum.

Gülçin Con Wright: Aile sosyolojisi çalışan bir insan olarak da bu tür çalışmaların çok önemli olduğunu biliyorum ve literatüre çok önemli bilgiler sunduğunuzu biliyorum. Çok yeni ve taze bir konu ve akademisyenler tarafından çok fazla çalışılmayan bir konu. Bu yaptığınız çalışmalar çok önemli. Siz GALADER olarak çok taze bir derneksiniz. 2019 yılında dernek haline geldiniz ama bir yandan da çok aktifsiniz. Diğer STK’lar ile derinden bağlantılarınız var. Sizce GALADER LGBT+ bireyler için nasıl bir anlamı var? Diğer STK’lar ile nasıl bir ilişkiniz var, biraz bahsedebilir misiniz?

Nedime Erdoğan: Bizim çıkış noktalarımızdan bir tanesi olan “LGBT+ bireyleri vardır ama bunlar kimin çocuklarıdır, kendiliğinden mi olmuştur?” Onların gerisinde bir anne, baba, dayı, enişte, yenge gibi, teyze gibi bir başka akraba grubunun da olduğunu topluma aksettirmek, bilmek ve bildirmek istiyoruz. Aynı zamanda kendi çocukları, yakınları, belki komşusu, LGBT+ olma olasılığını onlara düşündürmek istiyoruz çünkü bu herkesin konusudur. Dolayısıyla bilmek bir zorunluluktur. Bilmediğiniz zaman çocuğunuza yeterince destek olamıyorsunuz. Yanında yer alamıyorsunuz. Yine LGBT+ çocuğunuzun olmasına gerek yok. Bunu bilmek bir vatandaşlık sorumluluğudur çünkü hak mahrumiyeti konusunda ayrımcılık ve nefret söylemine en fazla maruz kalan topluluk LGBT+ çocuklardır. Dolayısıyla bizlere ebeveyn olarak düşen şey, onlar bizim çocuklarımız. Biz görünürüz ve onların yanındayız. Onların bir annesi var ya da yok. Ama biz hepsinin annesi ve babasıyız. Çocuklarımızın yanındayız demek istiyoruz. Bunun için de gerekli her türlü adımı atmak istiyoruz. LGBT+ STK’ların şöyle bir avantajı var. Girdikleri yeri dönüştürebiliyorlar. Bunu kavramsal olarak yapıyorlar ya da davranışsal olarak yapıyorlar. O barışçıl ve birikimli dil ister istemez bir etki yaratıyor. Bunu sabırla, mücadeleyle yapıyorlar. Biz de ne kadar onlarla etkileşirsek o kadar hızlı değişiyoruz. Yani buna ne kadar fırsat bulabilirsek o kadar etkili olacaktır. Gerçekten güçlü kökleri olan hem de toplumsal barışa çok önemli katkıda bulunan bir topluluktan söz ediyoruz. Sadece bu konuda doğru bilgileri doğru kanallarla topluma ulaştırmaya çalışan, araştırmalar yapan ve bunu paylaşan büyük bir camiadır. Biz de bu camianın bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz. Bir yardıma ihtiyaçları olduğunda da elimizden geleni yapıyoruz. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda da paylaşıyoruz. Onların bilgi ve birikimlerinden yararlanıyoruz. Bizden çok daha fazla tecrübeliler. Biz de onların bunca yıldır biriktirdiği şeylerden yararlanmaya çalışıyoruz. Bunun dışında değişik ağlarla çalışmaya devam ediyoruz. Toplumsal cinsiyeti eşitlik temelinde algılayan STK’lar bir araya gelip ağlar kuruyorlar. Biz de buna dâhil oluyoruz. Bu hem kendi zihinsel birikimimizi değiştirmek için bir fırsat

yaratıyor. Hem de biraz da kendi durduğumuz yerden fark ettiğimiz şeyleri paylaşma imkânı veriyor. Bu eşitlikçi dilin kurulmasına katkıda bulunmaya devam etmeye çalışıyoruz.

Gülçin Con Wright: Biz de merkez olarak bu amaçları güden bir grubuz. Tabii bizler bir üniversite bünyesinde çalışıyoruz. STK'lar daha çok şey öğreten kurumlar oluyor. Çalıştay sırasında da söylediğiniz şeyleri tekrar hissettim. Ne kadar organize ve deneyimliler. Bunu bir kere daha gördüm. Yaptığınız çalışmalar ve dayanışma ümit verici oluyor. Daha çok güncel konulara dair de birkaç sorum var. Fikrinizi almak istiyorum çünkü sürekli aktif olarak bir insan olarak çok değerli görüşleriniz vardır. Günümüz Türkiye'sinde LGBT+ bireylerine yönelik hem tehditler var hem de kayda değer bir destek söz konusu. Ben sizden bu iki durum hakkında bilgi almak istiyorum. Hem tehditleri nasıl görüyorsunuz hem de tehditlere karşı desteği nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nedime Erdoğan: En son bir kazanımla sonuçlanmış bir ODTÜ davasından söz etmek istiyorum. Yaklaşık iki yıldır süren bir dava beraat ile sonuçlandı. Burada gerçekten gencecik insanların verdiği büyük bir mücadele söz konusudur. LGBT+ camiasının yaptığı en güzel şeylerden biri bir sivil toplum alanında aslında toplumun kendisine bir dayanışma kültürünü gösteriyor olmasıdır. Hiçbir zaman ODTÜ'lü çocuklar yalnız olmadı. Biz her davasında yanlarında olduk. Zafer sayılabilecek günde de o duyguyu, umudumuzu pekiştiren duyguyu yaşama fırsatı yakaladık. Savunmaları insanı o kadar güçlendiren savunmalardı ki, onlardan bunları dinlemek büyük bir gururdu. Genç bireylerin bunları böylesine ortaya koyabilmeleri beni bir ebeveyn olarak çok gururlandırıyor. Tabii sonucun böyle olması onların hayatlarında belli kayıplara sebep olmuş olsa da, sonuçta LGBT+ camiasına büyük bir katkı sundular. Bunu örgütleyen iki tane çocuğumuz var. Melike ve Öznur, onlara da selam olsun. Onların bunları söylemelerine rağmen beraat etmeleri de ayrı bir kazanımdı. Korku toplumu biraz mücadele ve dayanışma ile değişebiliyor. Bunun örneğini bize gösterdikleri için onlara teşekkür ediyorum. İsmi saymadığım kadar çok kişi var ve onlara da buradan selam olsun. Son dönemde yine iyi bir şey oldu, Hande Bulut Davası. O dava da bir ceza ile sonuçlandı. Bizim istediğimiz bir ceza değildi, ağırlaştırılmış müebbet cezası alınması gerekiyordu. Fakat bunu da bir kazanım olarak sayıyoruz. Bunlar bizi umutlandıran şeyler. Bunun dışında LGBT+ camiasında gözlemlediğim bir şey var. Yokluktan bir varlık çıkarmayı beceriyorlar. Bir biçimde yasaklara nasıl karşı konulacağını, nelerden başka şeyler yapılacağını bir şekilde buluyorlar. Hep var olma meselesini temel alan bir yerde durdukları için varoluşları için bir zorunluluk haline geldi. Biz de ebeveynleri olarak onları izlemekten büyük bir gurur duyuyoruz. Bizi de güçlendiren bir olay haline geliyor. Bu alana destek olma gücümüzü

artıran şeyler oluyor. Tabii özellikle 2015 yılından sonra Türkiye'nin girdiği koşullardan sonra, devlet dili ve şiddet içeren ayrımcı nefret söylemleri gerçekten LGBT+ çocuklarımızı çok fazla sarstı. En kötü yaşadığımız şey, Ankara'da bir OHAL koşullarında LGBT+ faaliyetlerinin tamamen yasaklanmasıydı. Sanırım bu ilk kez oluyor. Yaptığımız küçük atölye çalışmalarını tutun, güçlendirici her şeyi yasaklayan bir durumdu. Bu mahkeme nezdinde kazanılsa bile fiilen sürdü. Bu durum LGBT+ camiasının başka mücadele yollarını da bulmasına yol açtı.

Gülçin Con Wright: Size sormak istediğim sorulardan bir tanesi de dernek sayesinde bu kadar deneyime sahipsiniz. Bu dernek aileler için kurulmuş olsa da gençlere yönelik etkinlikler de yapıyorsunuz. Dolayısıyla sizin genç LGBT+ bireylerine aktarabileceğiniz deneyimleriniz nedir? Bir tavsiyeniz var mı?

Nedime Erdoğan: Bu süreçte gördüğüm ve beni umutlandıran bir şey var. Benim çocuğum bana açıldığında 17 yaşındaydı. Herkes “ne mutlu, sana çocuğun erkenden sana açılabilmiş,” diyordu. Oysa şimdi bakıyorum ki 8 yaşında, 11 yaşında cinsiyet kimliği ile ilgili farkındalığı artmış çocuklarımız var. Bunlar aileleri ile paylaşıyorlar. Elbette aileler bu konuyu bilmedikleri için ve ikili cinsiyet sistemi üzerinden düşündükleri için, bunun dışında başka seçenekler olduğunu keşfetme aşaması var. Umutla görüyorum ki çocuklarının yanında durmaya çalışan, bu konuda bilgilenmeye çalışan ebeveynler giderek artıyor. Bu çocukların kendi yalnızlığını, akranlarıyla dayanışarak ilişki kurma yollarını da artırmayı sağlıyor. Çocuğu okula karşı güçlendiriyor. Dışarıdaki akran zorbalığına kadar güçlendiriyor. Bu yüzden ailelerin çocukların yanında olmalarını çok önemsiyoruz. Genç çocuklarımızın da bunun bir süreç olduğunu, kendini farklı hissettiği duyguların aslında doğal ve varoluşsal olduğunu bilmelerini istiyorum. Kendilerini yalnız ve yalnız hissetmemelerine yönelik çabalara devam etmelerini istiyoruz. Bu konuda ne kadar bilgilenirlerse, ne kadar birbirleriyle, benzer akranlarıyla iletişim içinde birbirlerini güçlendirirlerse o kadar iyi olacağını düşünüyorum.

Gülçin Con Wright: Çok teşekkürler. Bu biraz tabii ki de onların bakış açısından ne yapabileceği konusunda ama yine aile üzerinde düşündüğümüz bir konu. Tabii ki de onların hayatındaki tek kurum aile değil. Sorunlar sadece ailelerin içinde de yaşanmıyor. Bu Podcast'i bir üniversite içerisinde yapıyoruz. Dolayısıyla üniversite gibi başka kurumlar da gençlerin hayatında çok önemli role sahip oluyor. Sizden bir de bu konuda tavsiyelerinizi duymak istiyorum. Genç LGBT+ bireylerin hem huzurda ve güvende hissedebilecekleri hem de

isteklerini gerçekleştirebileceği bir ortam oluşturabilmeleri için sizce üniversiteler gibi ya da başka kurumların yapması gereken şeyler nelerdir?

Nedime Erdoğan: Aslında iktidarın zorlayıcı ve kısıtlayıcı yaklaşımlarının dışında nasıl az önce LGBT+ örgütleri ile ilgili bir yol bulunabiliyor diyorsak, üniversiteler de bulabilir. Aşılacak sorunlar çok var. Örneğin tuvalet sorunu var. Trans bireylerin tuvalet ile ilgili sorunlarını görmemek ve bunu çözmek insan haklarına aykırı bir şey. Bir de çocukların isim ile ilgili birtakım talepleri oluyor. Henüz bu konuda mahkeme ve nüfus cüzdanları yeniden edinme süreçlerinin belli bir süreçleri olduğu için onları henüz elde edememiş oluyorlar. Çocukların beyanını dikkate almak ve onlara bu konuda alan açmak gerekiyor. Özellikle bu iki konu üniversiteler üzerinde önemli sorunlardır. Biraz çocukları dinlemek, ne istediklerini bilmek tabii ki eğitim camiasının sorumluluğudur. Biz kapsayıcı eğitimin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla bu çocuklarımızın daha rahat kendi birikimlerini hayata yansıtabilmeleri için bazen küçük şeyler bile hayat kurtarıyor. Onların hayatı bazen bir isme bakabiliyor. Kendi beyan ettikleri isimle seslenmek bile onları derslerinde ve okulunda daha başarılı olmaya itebiliyor. Bunlar yapılabilir şeyler. Bunlar için çok büyük imkânlarla sahip olmak gerekmiyor. Günümüzde yurtlar ile ilgili temel sorunlar var. Trans bir çocuk için bu durum bir travma şekline dönüşmüş durumda. LGBT+ camiası her zaman ekstra sorunlarla uğraşmak zorundadır. Hepimizin uğraştığı sorunlar var, bir de ayrıca bazı sorunlar var. Cinsiyet kimliği meselesinde de cinsel yönelimde de maalesef bu tür sorunlarla karşılaşılıyor. Üniversiteler bunları küçücük kararlarla çözebilirler diye düşünüyorum.

Gülçin Con Wright: Çok haklısınız. Son söylediğiniz şeyler özellikle çok önemli. Biz çalıştayda “başka” kelimesini tırnak içine aldık. Aslında onlar başka değiller. Onlar da aileler ve aile tanımının içerisinde varlar. Fakat hep bir başka olarak görülüyor. Öğrenciler düşünürken LGBT+ öğrenciler ikinci bir konu olarak gündeme gelebiliyor. Sorunlar küçük bir şeymiş gibi geliyor fakat onlar için insan hakları ile ilgili konular. Oradan başlayıp daha sonrasında daha derin konuları konuşmak ve yeniden bazı uygulamaları yapmak çok önemli. Bu anlamda çok çok değerliydi söyledikleriniz. Bizi dinleyen birçok eğitimci olacak. Bu konuya bağlamak istiyorum. Eğitimcilerle de çalışmalar yürütüyorsunuz. Oradan da sizden bir proje bekliyor olabiliriz. Bu konu sadece üniversiteler için geçerli değil. Bireyler bize gelene kadar yetişmiş oluyorlar. Bizden önceki eğitimler daha önemli oluyor. Bundan sonraki etkinliklerinizi dört gözle bekliyor olacağız. Çok teşekkür ederim geldiğiniz ve değerli

görüşlerinizi paylaştığınız için. Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz ve ağırlayabiliriz sizi. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Nedime Erdoğan: Çok teşekkür ederim. Ben ikili cinsiyet dışında cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği açısından toplumda çok çeşitlilik olduğunu ve ne kadar önemli olduğunu vurgulamak istiyorum. Ebeveynlere düşen görev de çocuklarının yanında yer almaktır. Onların güçlenmesi hedeflerine ulaşması yönünde çok daha güçlendirecektir. Biz de çocuklarımızın güçlenmesi için destek olmaya çalışacağız. Eğitimcilerle ve değişik meslek gruplarıyla çalışmaya devam etmek istiyoruz çünkü çocuklarımız üzerinde çok büyük öneme sahipler. Onların bu kavramları, LGBT+ çocukları bilmeleri, LGBT+ bireylerle karşılaştıklarında nasıl bir yol izleyeceklerini bilmeleri gerçekten çok önemlidir. Herkesi bu konuda yeniden düşünmeye teşvik etmek istiyoruz. Bu barış dolu topluluğa hepimizin destek olması sorumluluğumuzdur.

Gülçin Con Wright: Çok teşekkürler. Umarım herkes bu sohbetten keyif almıştır. Bu tarz sohbetlerimiz devam edecektir. Dinlediğiniz için teşekkür ederiz.